

[Indenrigsministeren.]

fortsætter saa med at sige, at derfor kan det være rimeligt nu at ændre ved det for 8 Aar siden gennemførte. For øvrigt er det ærede Medlems Udtalelse nu ikke helt rigtigt, og en bestemt Udtalelse af det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen fra den Tid viser tydeligt nok, at man dog havde sine Anelser, at i hvert Fald det ærede Medlem havde sine. Det ærede Medlem siger — jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat, det staaar paa Sp. 340 i Folketingets Forhandlinger for 1939—40:

„Det er Meningen, at Ejendommene i Landet skal inddeles i 4 af hinanden uafhængige Afdelinger eller Grupper, til Dels efter samme Regler, hvorefter Bygningsbrandforsikringselskaberne i Dag er indtelt. Disse 4 Forsikringsgrupper er altsaa økonomisk uafhængige af hinanden. Jeg anser det for særdeles heldigt, at man netop har foretaget denne Fordeling, for nægtes kan det jo ikke, at Risikomomentet ikke er lige stort alle Vegne i Landet. Størst tør man vel sige det er for Hovedstadens Vedkommende . . .“

Det vil altsaa sige, at med den Usikkerhed, der kunde være, erklærede det ærede Medlem sig paa det Tidspunkt tilfreds med Inddelingen, og erklærede videre, at der var en forskellig Risiko inden for de forskellige Forbund, og at man netop af Hensyn hertil skulde have de 4 Inddelinger med Hensyn til det, der skulde betales. Jeg tror derfor, som jeg sagde i mit første Indlæg, at det vil blive noget svært nu 8 Aar efter at gaa til en eller to af disse Grupper og sige: det, vi sagde dengang, gælder aldeles ikke; nu maa I trække paa lige Hammel med de andre. Og det til Trods for, at det, som det ærede Medlem i en Afbrydelse sagde, er det forsikringsmæssige, der er Grundlaget, og at der i alle Forsikringsforhold tages et rimeligt Hensyn til det Risikomoment, der er Tale om.

Man har talt om Landbruget og om, hvad Landbruget vilde, og man har endog været inde paa, at der skulde vises Samfundssind. Lad os vende det om og sige, at det var Landbruget, der havde haft den store Risiko, og Købstæderne og København, der havde haft den mindre. Jeg tror, at Tonerne i saa Fald var kommet til at lyde lidt anderledes, end de lyder fra visse Sider her i Dag.

Til det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen og for Resten ogsaa til den ærede Forslagsstiller (Aksel Møller) vil jeg sige, at der, saa vidt jeg kan se, ikke kan være Tale om at udskyde Betalingen af forfaldne Præmier

uden ved en Lovændring, men en saadan er jeg naturligvis ogsaa villig til at drøfte i Udvalget. Jeg kan ganske vist ikke se, at det har noget særligt Formaal. For det første har en hel Del indbetalt à conto-Beløb — de har sandsynligvis overhovedet ikke noget at betale i Øjeblikket —, og for det andet vil det vel næppe gaa saadan, at nogle bliver helt fri for at betale, saa selv om de skulde betale en uforfalden Præmie, kan der næppe siges at være sket noget særligt ved det.

Til det ærede Medlem Hr. Søren Olesen skal jeg sige, at vi i Indenrigsministeriet meget vel er klar over, at der er en vis Minefare ogsaa inden for Kysterne, og at der kan opstaa Krav her, som Krigsforsikringen ikke kan dække. Der er i Ministeriet Overvejelser i Gang for at finde en rimelig Ordning af dette Forhold, og det er mit Haab, at en saadan Ordning vil kunne gennemføres inden saa forfærdelig længe.

Den ærede Forslagsstiller (Aksel Møller) erkender, at han har sagt, at Staten juridisk intet Ansvar har her, men mener, at Staten maaske har et moralsk Ansvar. Ja, det kan man jo godt tale om nu. I 1939 talte man ikke om Moral, i hvert Fald ikke i den givne Forbindelse. Jeg har lagt Mærke til, at det daværende ærede Medlem Hr. Krag var inde paa den Tanke, at hvis det hele nu gik saa galt, at man overskred de 5 pCt., som er det højeste, der kan ydes, saa kunde der være Tale om, at Staten traadte til. Dr. Krag mente altsaa, at der her var et Sted, hvor Staten havde et vist moralsk Ansvar, men ogsaa denne Tanke blev afvist af det ærede Medlem Hr. Aksel Møller. Altsaa, naar Talen var om Staten, afviste det ærede Medlem enhver Tanke om, at man ogsaa havde et moralsk Krav.

Jeg skal ikke føje mange Ord til det, som Handelsministeren har sagt om Underforsikring. Jeg er fuldkommen enig med ham i hans Betragtninger. Har Folk været efterladende og ligegyldige — og der var ingen Grund til det, for vi blev alle tilstrækkelig tydeligt gjort opmærksom paa den Fare, der laa i at underforsikre —, maa de tage Skade for Hjemgæld, det er en god Skik.

Maa jeg saa blot sige, at i mine Bemærkninger om, at en Ordning, hvorefter man maaske kunde faa nogen Statsstøtte, maatte forhandles med Finansministeren, ligger bestemt ikke noget som helst Til-sagn. Jeg mener, at disse Spørgsmaal, baade de finansielle og de økonomiske, maa forhandles med den Mand, som har det direkte Ansvar for disse Ting, og at det maa være rimeligt, at man i Udvalget tager